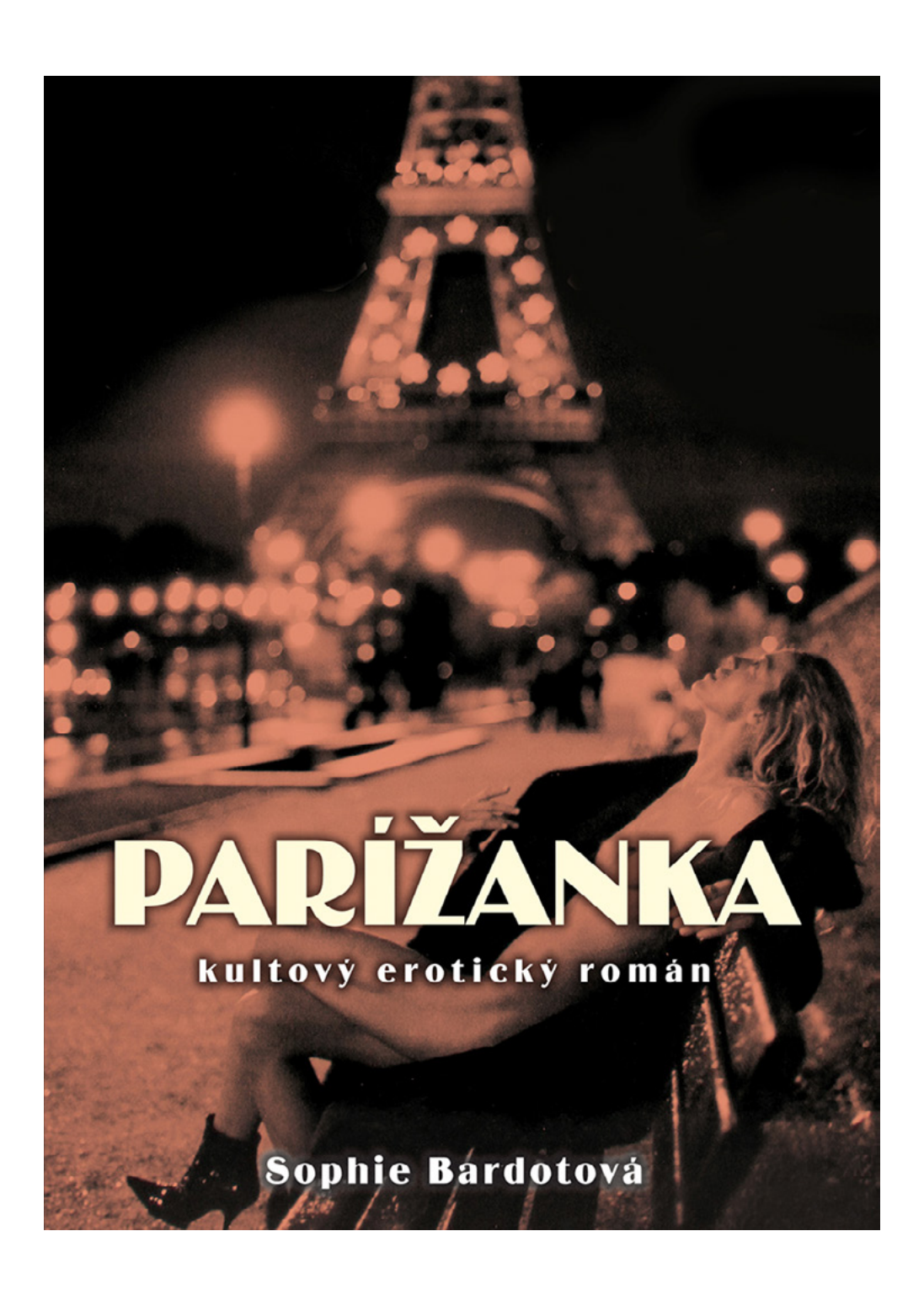




PARIŽANKA

kultový erotický román

Sophie Bardotová

Parížanka

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk



Sophie Bardotová

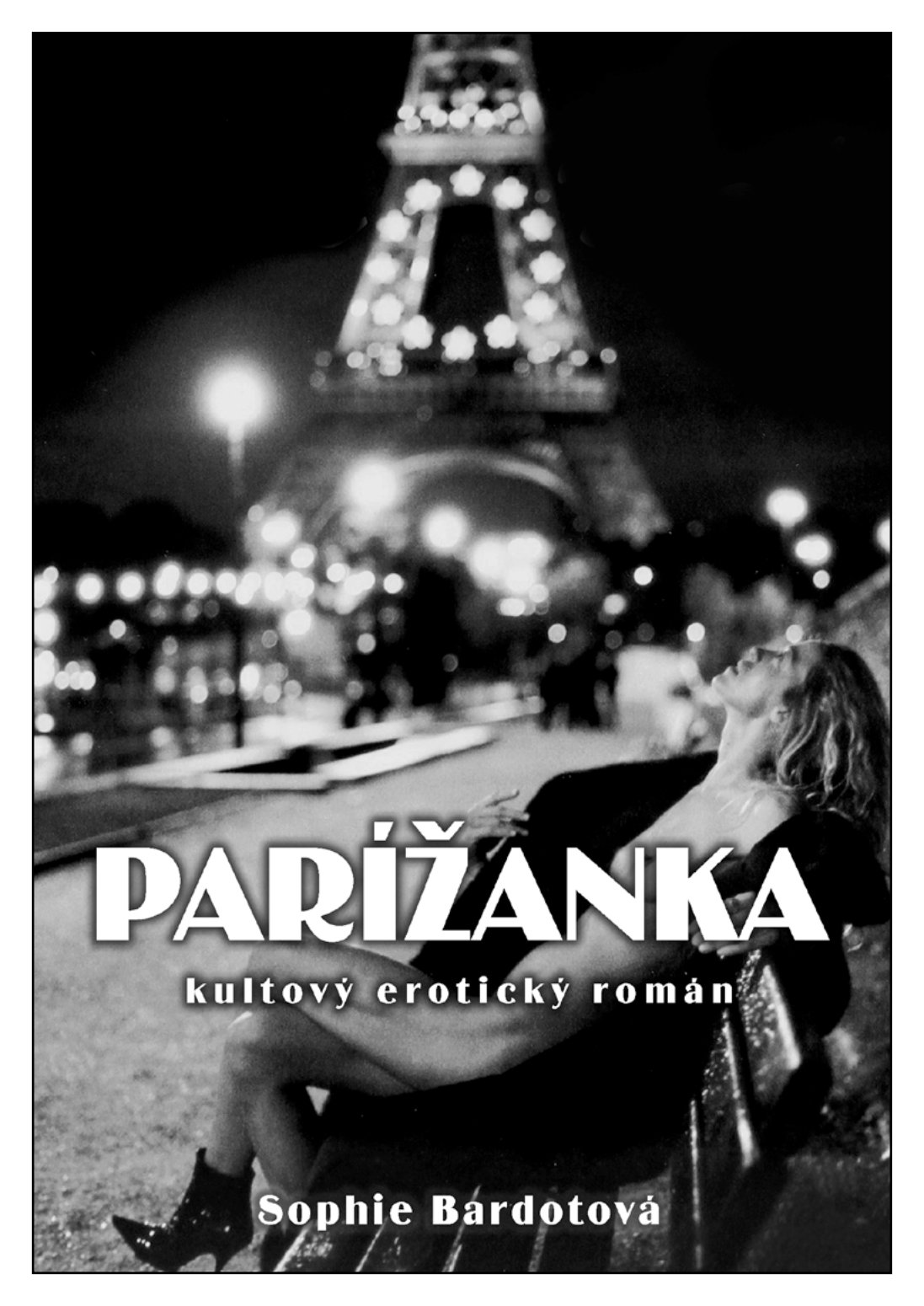
Parížanka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

SOPHIE BARDOTOVÁ

PARÍŽANKA

A black and white photograph of a woman with long hair, wearing a dark, low-cut dress and high heels, reclining on a metal bench. She is looking upwards with her head tilted back. In the background, the Eiffel Tower is illuminated at night, with its lights creating a bokeh effect. The scene is set in a park-like area with other lights and structures visible in the distance.

PARÍŽANKA

kultový erotický román

Sophie Bardotová

*Pohlavné spojenie nie je len rozkošou pre telo. Je to predovšetkým
let nahor a obcovanie so silami vesmíru.*

LOUIS ARAGON



APRÍL

- PARÍŽ -

Ležím.

Ešte toho musím veľa urobiť.

Na parapete tancujú kvapky dažďa. Možno tancujú kankán, aby to bolo štýlové. Možno jar vyhadzuje nohami v pančuchách, bez nohavičiek, tak ako vraj kedysi dievčatá na pódiových Montmartra. Kvapky sa odrážajú od plechu a skáču nahor, pripadajú mi zmyselné a necudné, obmývajú okno, klopajú a prosia: Pust' nás dovnútra, chceme sa iba trochu zohriať, vklízuť pod perinu, aj tak si celá mokrá. Keby som otvorila okno a trochu sa vyklonila, videla by som v diaľke nad strechami svietiť Eiffelovku, predstavovala by som si jej stehná rozkročené nad Marsovými poľami, týčiace sa nad Parížom ako stehná obrovskej štetky s vykasanými sukňami, vulgárnej ako toto mesto, ako moje myšlienky, ktoré mi vibrujú telom, šíria sa od hlavy nadol k nalakovaným nechtom na nohách, k mojim napnutým lýtkam a kolenám od seba, do tmy v hĺbinách mojej duše a môjho tela.

Ale ja okno neotvorím. Nenadýchnem sa vône kvitnúcich gaštanov z Luxemburských záhrad. Neochutnám dážď.

Pretože toho musím ešte veľa urobiť.

Kedy sa ma prvýkrát dotkol? V parku univerzitného kampusu v Orléanse? Ponáhľala som sa z rue des Chartres k univerzitnej knižnici, bola som zamyslená, jarný vietor mi strapatil dlhé tmavé vlasy, poletovali mi okolo tváre, nastavovala som líca slniečku, bolo mi naponáhlo, nepočula som jeho kroky... Ak by som ich počula, možno by som sa rozbehla, utekala až dole k jazeru, schovala sa medzi stromami, niekam do trstia... Ale ja som ich nepočula.

„*Mademoiselle... mademoiselle...*“

To bolo na mňa? Otočila som sa. Krátke plavé vlasy. Športová postava, úprimná, usmievavá tvár. Niečím mával nad hlavou a mne chvíľku trvalo, kým som si uvedomila, že je to knižka a že tie biele motýle sú stránky, v ktorých si listoval vietor.

„Slečna... Knižka... Zabudli ste si na sedadle v autobuse knižku...“

Dobehol ku mne, jeho ruka s knihou mierila dopredu, ja som tam stála, ruky zvesené pozdĺž tela, a videla som len jeho oči, modré, hlboké, čisté. Takú modrú som si pamätala z prechádzok s otcom pozdĺž jazera v Annecy.

„To jazero je také modré preto, že sa v ňom utopilo nebo?“ pýtala som sa a bolo mi až do plaču, pretože mi pripadalo strašne smutné, že by sa nebo mohlo utopiť v nejakom horskom jazere.

„Kdeže, Ari, žiadne strachy,“ odpovedal mi otec a svojou širokou dlaňou ma zakaždým potľapkal po šiji, ako keby ma chcel priviesť späť do reálneho života. „Neutopilo sa, len sa odráža na hladine. Pozri sa k mostu, tam už je voda zelená. Na dne tam rastie tráva. Ale o kus ďalej už je hĺbka, tam má voda tmavomodrú farbu, vieš? Nedovidíš na dno.“

„Hĺbka má vždy tmavomodrú farbu?“

„Slečna? Počuli ste ma vôbec?“

„Áno... Prepáčte. *Excusez-moi.*“

Žmurkala som do slnka ako omámená.

Podal mi ruku? Predstavil sa? Bolo to naozaj prvýkrát, kedy sa ma dotkol? Ja neviem.

„Ja fakt neviem, Marion,“ povedala som o niekoľko hodín neskôr kamarátke v podnájme. „Neviem, ja... Vôbec neviem, čo to bolo...“

„*Folle*, blázon, si blázon,“ smiala sa Marion. „A veľmi dobre vieš, čo to bolo, netvár sa ako Panna Orleánska.“

Nie. Nebola som Panna Orleánska. Nebola som ani panna, lenže tá jediná skúsenosť z našej obývačky, keď naši išli na ples („Nebolo to to?“ pýtal sa ma spotený Matthieu, keď sa po troch minútach vystriekal do vreckovky), na toto jarné popoludnie nestačila.

„Claude,“ predstavil sa muž v parku.

Podal mi ruku? Spálil mi prsty? Horela som už od tej chvíle?

Alebo sa to stalo o štyri dni neskôr v reštaurácii La Parenthèse na malom námestí Châtelet uprostred orleánskeho starého mesta. Trojpodlažný hrazdený dom s červenými trámami a červenými dverami. Vnímala som každý detail. Čašníka v čiernom s bielou zásterou uviazanou okolo pása. Jedálny lístok s veľkým ozdobným písmenom P. Údený losos s tromi omáčkami, s medovou zo Sologne, šalotkovou z Bordeaux, pikantnou z Laonu. Popoludní bolo teplo, vzala som si teda čierne mini a pančuchy nechala doma. Teraz mi z chladu na stehnách vyskákala husia koža. Vidlička mi vypadla z ruky. Takmer vyliala víno.

„Prepáčte,“ vypískla som (panebože, ja som *vypískla*, toto slovo som čítala kedysi dávno v nejakej červenej knižnici).

„Nič sa nestalo, nemáte sa za čo ospravedlňovať,“ povedal Claude galantne (v duchu som ho oslovovala krstným menom, aj keď mi priezvisko povedal, nebola som schopná si ho zapamätať).

Došlo k tomu vtedy? Natiahla sa jeho ruka cez stôl a dotkla sa mojich prstov? *Coup de foudre*? Zásah bleskom? Láska na prvý pohľad? Takto sa to predsa hovorí... Bozk, ktorý mi na záver večera vtisol na pery, chutil po tej medovej omáčke...

„Pôjdeme ku mne?“

Nie, nešli sme k nemu. Nenaplnila som predstavu o povolných dievčatách z orleánskeho univerzitného kampusu. Bola mi strašná zima, medzi nohami som mala vlhkú ľadovú jaskyňu. Nechcela som

to takto. Chcela som horieť, plápoliť ako pri dotyku jeho rúk, chcela som, aby ma spálil na popol, a nie aby sa ma dotýkali stalaktity jeho prstov. Zaliezajúci jarný chlad mi vkláza pod sukňu a hrýzol.

„Nie, nehnevaj sa, dnes nie,“ podarilo sa mi vykokať na tretí pokus. Zuby mi cvakali ako v horore. Panebože, ja som hlúpa, takto sa obliecť!

„Dobre,“ odpovedal a vzal ma za ruku.

Mala som pocit, že som mu podala mrazenú rybu.

Ale o týždeň neskôr... O týždeň neskôr...

Gauč v našom bytíku. Marion niekde v kine s priateľom. Sukňa vykasaná k bokom. Fialové nohavičky úplne mokré. Rozopnutá blúzka a moje stuhnuté bradavky týčiace sa v šere ako elektrické spínače vášne.

A jeho ruky...

„Nie si panna, však?“ šepkal a jeho ústa sa mojej šije dotýkali presne v miestach, na ktoré ma vždy potľapkával otec.

„Nie som... nie...“

Celá som sa napínala. Aj keď som sedela, stála som na špičkách ako baletka. Kolená som zvierala pri sebe, ale vedela som, že už ich dlho neudržiim, že sa roztvorí ako brána môjho zámku. Že to on drží kľúč.

„A kedy si...?“

„Prvýkrát? Cez prázdniny. K susedom chodieval jeden chlapec. Študoval v Paríži medicínu. Volal sa Matthieu.“

„Bolo to pekné?“

„Ja neviem.“

„Ako to, že nevieš?“

„Vlastne sa ma ani nedotýkal. Pamätám sa len, ako to zaboľelo, a potom už nič ... Potom si zapínal nohavice.“

„Robil ti toto? A toto?“

Jeho prst na mojom pohlaví. Odhrňa lem nohavičiek. Kolená vystreľujú nahor. Teraz! Je vo mne! Horúco!

Ľavú ruku mi znova kladie na šiju. Jemne ma tlačí. Tlačí mi hlavu dole. K svojmu rozkroku.

„To nie! Prosím!“

„Ešte si nikdy...“

„Nie...“

„Bude sa ti to páčiť, uvidíš.“

„Dobre, skúsím to, ale nie dnes... Prosím...“

A tak to išlo. Postupne. Pomaly. Do mňa. Všade. Dva roky. A potom Paríž.

On, Claude Montgard, tridsaťdva rokov, syn bohatých rodičov z provensalského mesta Aix, úspešný scénograf, divadlá Ateliér, Casino de Paris... V lete tenis, v zime lyže, dvakrát týždenne fitko, v sobotu večera s priateľmi v Maison d'Oc, v nedeľu prechádzka v Boulonskom lesíku. Jemné vrásky od smiechu okolo očí, vykrojené ústa, večne strapaté plavé vlasy. Neposlušná ofina padajúca do čela. Bohém a zároveň seriózny obchodník. Záluby: silné autá, dobré jedlo, voda po holení Boss, opera a ja.

Ja, Arianne Calvertová, dvadsaťštyri rokov, dcéra vidieckeho lekára a zakríknutej matky z Groisy pri Annecy v Savojsku, dievča z vidieka, teraz na svoj vlastný údiv promovaná historička, odborná asistentka v Univerzitetnej knižnici Sorbonny... V lete plávanie, od októbra zimomravo schúlená pri peci. Dlhé mahagónové vlasy, modré oči, pár pieh rozosiatach okolo chrbta nosa a na čele, azda zmyselné ústa, dlhý krk (*bonjour, monsieur Modigliani*), malé prsia (nosím podprsenku dvojku, 85B, aby som bola presná), na môj vkus trochu široké boky (raz týždenne fitko), celkom pekné dlhé nohy (chodím behať). V sobotu večera s manželom a jeho priateľmi, v nedeľu prechádzka s manželom v Boulonskom lesíku. Záluby: knihy, džez (to ma naučil otec), parfum Chanel Mademoiselle, Paríž a on.

Prenajali sme si veľký byt na poslednom poschodí honosného činžiaka na rue de Passy, blízko paláca Chaillot. Milovala som prechádzky smerom k nábrežiu, po schodoch dole okolo Balzacovho domu na rue Bertone, okolo stredovekého pätníka k tureckému veľvyslanectvu, kde kedysi

zomrel Guy de Maupassant (panebože, ja som taký romantik!). Je však fakt, že táto kratučká ulička mi ako jediná v celom Paríži pripomínala vidiek a mladosť, aj keď skôr Orléans než moje rodné Savojsko. Niekedy podvečer, keď som sa vracala domov z metra, zastavovala som sa pri Fernandelovom hrobe na cintoríne neďaleko paláca Chaillot a spomínala som, ako srdečne som sa smiala, keď mi otec premietal jeho filmy.

A v našej obrovskej posteli, v spálni, ktorej okno vedie do dvora a z ktorej bolo vidieť Eiffelovku, ako sa týči nad bielymi parížskymi strechami, sme sa s Claudom nekonečne milovali a objavovali navzájom.

„Mne sa meno Arianne veľmi nepáči.“

„S tým si sa mi nikdy nezveril.“

„Chcelo by to niečo sexi. Ako ťa volali doma?“

„Ari.“

„Ja ťa budem volať... počkaj...“

Prevalil sa na chrbát a oči uprel do stropu.

„Rouana.“

„Čo je to za meno?“

„Rouan po provensalsky znamená býk... Vždy ma zaujímalo, ako by vyzerala ženská verzia tohto mena... Rouana... Býk v ženskom prevedení. Vzrušujúca predstava. Divoká.“

„Zvláštne,“ namietla som, zdvihla sa a bradou sa mu oprela o hrud.

„Tak to skrátime... Napríklad... Ro... Si krásna, Ro. Máš krásne oči, Ro. Máš krásne kozy, Ro. Milujem ťa.“

A inokedy. Viem, že bol krásny letný deň. Mali sme dokorán otvorené okno a z dvora voňala čerstvo pokosená tráva.

„Môžem ti pohladať pindu?“

„Toto slovo sa mi veľmi nepáči.“

„Prečo?“ spýtal sa a zvedavo sa ku mne otočil. „Pohoršuje ťa?“

„Ja neviem... nepohoršuje, nie som malé dievča... Len mi pripadá... nepatričné.“

„Prečo? Veď je krásne.“

„Tebe fakt pripadá krásne?“

„Iste,“ odpovedal.

„Ako si na to prišiel? U nás na dedine to chalani používali len ako zahrešenie, a to ešte leda tak pri futbale, keď zakopli.“

Pobozkal ma na pery a dlaňou mi pohladil brucho.

„Ja to myslím úplne inak. Počúvaj... P ako pôvabná, I ako inšpirujúca, N ako nádherná, D ako dokonalá, A ako absolútna.“

„Takto to znie znesiteľne. Ale ako je to napríklad v angličtine? *Pussy*?“

„P ako panovačná, U ako uchvacujúca, S ako svojhlavá, S ako satanská, Y ako... tu mi trochu zlyháva fantázia. Ale nestačí samotný tvar toho písmena? Nepripadá ti, že zobrazuje ženský rozkrok?“

„Ty si blázon. Ako to, že ti napadajú také veci? Ako sa to povie po španielsky?“

„*Concha*. C ako centrálna, O ako ochotná, N ako nemravná, CH ako chytrá, A ako analogická.“

„Podvádzaš. Nie je to CH. Má to byť C a H.“

„Tak dobre. C ako cudná a H ako hladná.“

„Idú tieto dve slová vôbec dokopy? Cudná a hladná?“

„Samozrejme. Najhladnejšie sú vždy tie najcudnejšie.“

„A prečo analogická?“

„Pretože súvisí so všetkým. Keď povieš pinda, vybaví sa ti celé ženské telo.“

Začala som sa smiať.

„Tebe sa vybaví. Mne by to ani nenapadlo.“

Zadíval sa mi do očí. Čítala som v nich túžbu. Bezbrehú, nádhernú túžbu. Položil mi ruku do lona.

„Povedz pinda.“

„Prestaň!“

„Len to povedz.“

„Pinda,“ zašepkala som. Pôvabná, inšpirujúca, úžasná, nádherná, dokonalá, absolútna.“

„Mám ti strčiť ruku do pindy?“ spýtal sa.

„Áno.“

„Povedz to: Strč mi ruku do pindy.“

„Strč mi ruku do pindy. Prosím. Miláčik. Pane.“

Leto voňalo, Claude si bral moje telo a život mi strašne chutil.

Až do...

Viem presne, kedy sa to stalo. Dátum a čas sa mi zafixovali v pamäti, ako keby ich do nej vypálil. Neskôr som si na to spomenula, keď som v americkom Oaklande zašla do jedného baru HEINOLD'S FIRST AND LAST CHANCE, kam chodieval Jack London, a tam mi zrak padol na veľké stojace hodiny, ktoré sa zastavili presne v stredu 18. apríla 1906 o 13. hodine a 12. minúte, keď v susednom San Franciscu vypuklo strašné zemetrasenie.

K môjmu osobnému zemetraseniu došlo v nedeľu 14. apríla 2014 o 16.42 v Paríži v rue de Passy číslo 46.

Claude pred hodinou odišiel na tenis. Nedeľný čas sa vliekol pomaličky a pripomínal mi jablkový sirup, ktorý som si chystala na koláč. Lenivo som sa pretiahla pri okne. Jarné slniečko poskakovalo po strechách ako hravé dieťa. Aj ja som mala chuť vyhrnúť si sukňu a trochu sa pohrať. Tu pri okne, aby ma každý videl. Cítila som, ako mi do líc stúpa horúčosť. Bola som šťastná a chcela som sa o to rozdeliť. Tu a teraz. Pozri sa, svet, ako si to malá Ro užíva. Sukňa sa mi vyhrnula nahor. Zišla som rukou medzi nohy. Žiadne nohavičky. Žiadne zábrany.

V tom momente zavibroval mobil.

Môj telefón to byť nemohol, mala som ho v kabelke a doma vypínala zvuky, aby ma nikto neotravoval. Rozhliadla som sa. Na kuchynskej linke ležal Claudov mobil a modro na ňom svietila správa. Claude ho tu musel zabudnúť, keď sa obliekal. Rozhliadla som sa. Panička sama doma. Panička skontroluje páničkov mobil. Hlúpa banálna historka z hlúpeho časopisu pre unudene hlúpe ženské.

Nikdy predtým som to neurobila. Žila som v domnienke, že viem všetko a že čo neviem, vedieť nepotrebujem. Verila som. Ja chudera hlúpa som verila!

Klikla som na správu.

„Som jebavá?“

Mala som pocit, že čítam zle. Som boľavá. Som prechladnutá. Som ospalá. Aj to by stačilo.

„Som jebavá?“

Horúčkovito som prešla po displeji a mierila na začiatok konverzácie.
Môj manžel:

„Kde ťa mám? Ešte ťa trápi tá viróza?“

Ona (tá jebavá):

„Úplne ma skolila.“

Nasledujúci dialóg:

„Tak to sa treba poriadne vypotiť na cudzom tele.“

„Myslím, že teraz by som to nezvládla.“

„Hlavne sa čo najskôr uzdrav, cica. Dúfam, že sa uvidíme budúci týždeň, aby sme sa potešili.“

„Potrebovala by som to.“

„*Ma chérie...*“

„Urobíš mi to konečne na tom stole?“

„Veľmi rád. Urobím ti to rád kdekoľvek a kedykoľvek. Vieš veľmi dobre, že ťa fíkám rád a veľmi mi chutíš. Chcem, aby si zase moje semenom mala úplne všade.“

„To sa mi páči. Je pekné so mnou jebať?“

„Nádhera. Jebem ťa veľmi rád.“

„Ja viem. Užívaš si to.“

„Si rada, že som tvoj milenec?“

„Áno.“

„Páči sa ti to so mnou?“

„Veľmi.“

„Som jebavá?“

Koniec sms. Bodka. Smajlík.

J ako jasavá, E ako extra, B ako báječná, A ako antidepresívna, V ako voľná, A ako analogická. Jebavá. *Putain!*

Šmarila som telefón o stenu a vyvracala sa do výlevky.

O hodinu neskôr som vytočila číslo haly, do ktorej Claude chodieval hrať tenis. Správca sa chvíľku vykrúcal, chvíľku vysvetľoval, ale potom slúbil, že sa pozrie a že manželovi odkáže, aby mi zavolať. Vzala som si čistú bielizeň. Ružovú podprsenku a telové nohavičky. Natiahla si pančuchy. Bielu blúzku, úzku čiernu sukňu po kolená. Čierne sáčko. Učesala som sa. Nalíčila. Rúžom som si zľahka pretrela pery. Zabalila pár vecí. Obula balerínky. Ruka sa mi netriasla.

Zvonenie.

„Čo vystrájaš, Ro? Hráme štvorhru. Chlapi budú našťvaní. Deje sa niečo?“

„Nedeje sa nič,“ odpovedala som s úplným pokojom. „Len s tebou chcem hovoriť. Vedľa haly je taká malá kaviareň, myslím, že sa volá U Alberta. Raz sme tam sedeli. Budem tam o štyridsaťpäť minút.“

„A nepočká to na doma? Nestihnem sa ani osprchovať.“

„Nepočká,“ odpovedala som a hovor ukončila.

Ach, Paríž začiatkom jari! Poznáte ho? Mali ste možnosť prejsť sa po jeho uliciach, vyhnúť sa turistom, nahliadnuť do záhrad, do dvorov, nadýchnuť sa vzduchu? Zájst si na Ostrov svätého Ľudovíta a pozorovať rybára, pozeráť sa, ako v Tuilerijských záhradách púšťajú deti v bazéne plachetnice, prejsť sa po nábřeží okolo Seiny? Je smútok tmavomodrý, ocko?

Claude prišiel s päťminútovým oneskorením, zadýchaný, s mokrymi vlasmi a začervenenou tvárou. Objednal si tretinku piva a otočil sa ku mne.

„Čo sa stalo, Ro? Je to nejaká hra?“

Žiarivo sa na mňa usmial. Pozrela som sa mu priamo do očí.

„Ja nie som jebavá?“ spýtala som sa potichu.

„Prosím?“

V tvári sa mu objavil úžas, potom ho vystriedalo nepochopenie a zmätok, a nakoniec som videla, ako sa mu rozšírili zreničky, ako sa mu pomaličky v očiach objavuje poznanie, ako mu oči tmavnú, ako sa zakaľujú, ako vädne úsmev a ako sa jeho líca prepadajú. Rukou si pre-

hrabol mokré vlasy. Natiahol sa po pivo, ale potom ruku zase bezvládne spustil do lona, ako keby ju prestal ovládať. Ako úbohý handrový panák. Díval sa na mňa, ale neviem, či ma vôbec videl. Možno sa pozeral oveľa ďalej, až niekam do seba, k nám, k nej, niekam... A možno nikam, neviem.

„Ja...”

Zarazila som ho.

„Nič mi nevysvetľuj. Nechcem nič počuť. Nechcem vedieť, kto to je. Nechcem vedieť, či máš jednu milenku, alebo či ich máš viac. Nechcem poznať žiadne podrobnosti. Chcem len, aby si mi zmizol zo života. Okamžite. Vypadni z nášho bytu. Nemáš právo zostať tam. Pôjdem na týždeň preč. Keď sa vrátim, nechcem tam po tebe nájsť ani ponožky.”

„Ro...”

„Počul si, čo hovorím?

Pomaly som vstala, siahla do kabelky, hodila na stolík päťeurovú bankovku, otočila sa a šla. Možno za mnou niečo volal, ale ja som sa ani neobzrela.

Už ste niekedy išli jarným Parížom na stanicu?

Uplynul rok a ja tu teraz ležím a počúvam, ako dážď tancuje na parapete. Som niekto iný.

Viem, kde je. Párkrát mi telefonoval. Najskôr sa presťahoval k jednej ženskej (neviem, či k tej z telefónu), potom chvíľu býval v hoteli a nedávno si prenajal garsónku v rue Lepic na Montmartri.

Viem, ako mu je. Viem to, pretože mi posielal maily. Pretože mi rozpráva, zveruje sa, narieka a prosí. Viem to, pretože aj ja mu posielam maily. Dážď stále ešte tancuje, teraz už sa však trochu zadúša, už spomaľuje, vypadáva z taktu, ako keby sa vyčerpal. Nakoniec zmlkne úplne. Počúvam ticho. Som ďaleko od ruchu dole na ulici. Okolo mňa je len Paríž a ten už ma dôverne pozná. Pred ním sa nehanbím.

Strkám ruku pod deku. Som nahá. Rozťahujem stehná.

Presne takto sa to začalo. Mojm prvým mailom.

ro@gmail.com pre **claudemontgard@orange.fr**

Paríž 29. apríla 2014

Milý Claude,

celý ten týždeň, čo som bola preč, som premýšľala nielen o tom, prečo sa to všetko stalo a ako sa to mohlo stať, keď si ma miloval, ale aj veľa o sebe, o tom, prečo som bola od Teba v posledných rokoch taká závislá, prečo som oveľa skôr neprišla na to, že si mi neverný. Snažila som sa nájsť dôvody, lenže vieš, dôvody sú príliš subjektívne a ja by som to všetko videla len jednostranne, svojimi očami, nie Tvojimi. Ty si odo mňa závislý nebol? Vidiš, a ja som po celý ten čas mala pocit, že si, že sa Ti páčim, že Ťa vzrušuje moje telo, že sa k nemu stále vraciaš, že máš stále čo objavovať. Nabažil si sa ma?

Áno, tak to asi je. Nabažil si sa ma. Nabažil si sa môjho tela. Prestalo Ťa vzrušovať. Potreboval si zmenu. Chcel si bacuľku? Túžil si po oblejších tvaroch? Alebo po anorektičke? Po čom? Aká som ja? Prestali sa Ti páčiť malé prsia? Boky? Nohy, ktorými som Ťa objímala?

A čo ja? Nabažila som sa Ťa? Tvojho tela? Nie. Naopak, moje telo od Teba začalo byť závislé. Prestala som vnímať okolie. Nezaujímala som sa o žiadnych iných mužov. Len o Tvoje telo. Znamienko na podbruší. Svalnaté nohy. Pevný zadok, ten sa mi páčil veľmi. Chrbát, ktorý sa nado mnou zakaždým napínal ako luk, keď si mi striekal na brucho. Ruky, ktorými si sa ma zmocňoval.

Takto to bolo, áno.

Mnohokrát som odvtedy premýšľala, z čoho sa vlastne skladal náš vzťah. Z malých drobností. Z bozku na krk, keď si sa vracal domov. Zo zamúčených rúk, ktorými som ťa v kuchyni celého zašpinila. Zo spôsobu, ako si nakláňal hlavu, keď si sa na mňa pozeral. Z okamihov, kedy som na Teba v horskej chate čakala, kým sa vrátiš zo zjazdovky, a chystala Ti varené víno. Z nášho vystrájaní v piesku na pláži. Z večerí so sviečkami. Z vychladeného Chablis. Z Tvojich slovných hračiek. Pinda, pussy, concha. Áno, z toho všetkého a ešte z množstva iných vecí, ktoré človeku zostanú

v pamäti. Ku ktorým sa vracia ako do múzea, keď sa obzerá za svojím životom. Sú to strnulé exponáty. Niektoré po čase prestávajú mať význam. Sú len svedectvom. Vtedy a vtedy sme boli tam a tam. To je všetko. Žiadne chute, žiadne vône. Fotografie, bez ktorých by človek na tieto okamihy dávno zabudol. Ale z niektorých sála horúčosť aj po rokoch.

Áno, takto to bolo, áno, áno.

Ale ešte inak.

Vieš, myslím, že za všetko mohlo moje telo, Claude. Uvedomoval si si to? Vieš, že si si ma skrotil, ako líška hovorí malému princovi? Že sa z môjho tela stalo pole, na ktorom si vyskúšal všetky nástroje? Že si ma oral, preosieval, osieval a žal? Že si moju úrodu spracoval, oddelil plevy od zrna a umiesil si si ma? Že si si ma bral ako horúci chlieb vytiahnutý rovno z pece? A že sa to môjmu telu páčilo? Že nikdy predtým nič také neprežilo. Že sa od teba stalo závislým?

Predtým, ako som Ťa stretla, boli moje sexuálne skúsenosti zanedbateľné. Bozky na lúke za školou. Karim, ktorý mi raz obchytkával prsia a siahol mi do rozkroku. Yvon, ktorý sa mi pokúšal stiahnuť nohavičky a nakoniec ma z hnevu vyšľahal žihľavou, keď som sa bránila. Matthieu, s ktorým som prišla o panenstvo. Keď na neho teraz myslím, uvedomujem si, že vôbec neviem, ako vyzeral jeho úd. Že som ho len chvíľočku mala medzi nohami, že som ho nikdy nevzala do ruky. Že som si ho nikdy poriadne nepozrela. Že až s tebou som si overila, ako vyzerá žalud', uzdička, ako sa napínajú modrasté žilky pri koreni údu, alebo aké to je hladkať mužské semenníky.

A nie že by som nebola zvedavá. Moje telo bolo zvedavé, hoci si nepamätám, kedy vlastne som si naplno uvedomila, že moje pohlavie je nástrojom rozkoše. Dlhو som žila s predstavou, že je určené len na vylučovanie a plodenie detí. Mamička o tom so mnou nikdy nehovorila, a otec, hoci je lekár, sa podobným témam vyhýba dodnes. Vždy som mala pocit, že patrí do úplne iného storočia. Je za ich mlčaním stud? Možno. Niekedy to tak býva.

Spomínam si, že ako malé dievča som bola na prázdninách u tety v Bretónsku. Jej manžel bol vojak z povolania a obaja doma praktizovali

spartánskú výchovu. Teta bola prísna, ale nie zlá. Mala som ju vlastne celkom rada, ale nevidala som ju často, len niekedy cez prázdniny, a vždy som sa na tie chvíle tešila. Chodievali sme spolu do vinice, jazdili na výlety na zámky na Loire. Užívala som si to. Bola som šťastná, hoci teta vo mne svojím generálskym prístupom vždy vzbudzovala rešpekt. Ale ja som sa cítila bezstarostná a voľná. Možno preto som chcela večer pred spaním predĺžiť tie šťastné chvíľky. Ešte nechcem spať, teta. Ešte chvíľku... A potom teta zhasla svetlo a ja...

Nebola to hádam vedomá túžba po rozkoši, ale úplne prirodzený pohyb, keď mi raz večer skĺzla ruka do lona. Najskôr som sa hladkala v slabinách a potom zišla nižšie. Postupne som prichádzala na spôsob, ako na to. Stačilo obrátiť sa na brucho, nechať ruky v lone, otočiť hrany dlaní proti lonovej kosti, trošičku rozťahnuť nohy – nie veľmi -, prepnúť špičky ako baletka, zadržať dych a dlane pevne pritlačiť k Venušinmu pahorku. Iných miest som sa nedotýkala, o klitorise som ani nevedela, že ho mám, nieto ešte, na čo vlastne slúži, a vagínu som na nič nepotrebovala. Tlačila som ruky k sebe a celou silou som schádzala zhora nadol, nasadiť dlane nahor, pomaly schádzať a silnejšie a silnejšie tlačiť. Niekedy to stačilo urobiť trikrát alebo štyrikrát a pocítila som niečo zvláštne, vzrušujúce. Jemné sťahy v bruchu a akési pulzujúce ťukanie. Nevedela som, že takto sa ožýva klitoris.

A potom ma raz začervenanú a zadýchanú s rukami strčenými v lone pristihla teta. Z jej úst sa na mňa valila záplava slov plných zdesenia, odporu, nehanebnosti a špiny. A ja som pritom vôbec nevedela, že robím niečo zlé. Prečo to nesmiem, keď je to také príjemné? Kvôli čomu teta tak vyvádza? Keď odišla, strašne som sa hanbila a vôbec som nevedela, ako sa jej ráno pozriem do očí. Bála som sa, že to na mňa prezradí rodičom, ale teta sa o tom už nikdy nezmenila a rodičom to asi nepovedala. Keby to urobila, možno by som vstúpila do života poučenejšia a uvoľnenejšia. Ale ktovie...

Nie, v mojom detskom špásovaní v posteli ešte nešlo o masturbáciu, len o nevinné hľadanie, taká malá rozkoš pred spaním, nadýchaná snehová pusinka v cukrárni Chez Babette vo Versailles, do ktorej ma raz teta vzala a ja som tam tých pusiniek zjedla hádam dvadsať. Presne

také to bolo. Povedala by som, že pusinkové, keby toto slovo nevyvolávalo úplne iné predstavy...

Keď o tom spätne premýšľam, vôbec si nespomínam, kedy som si uvedomila, že moje pohlavie je aj nástrojom rozkoše. Mala som asi pätnásť alebo šesťnásť, keď som sa naučila potajomky a osamote uspokojovať samu seba, hoci som pri tom stále mala pocit niečoho neprístojného. Vždy som to urobila rýchlo a s pocitom zahanbenia. Nemala som čas preskúmavať svoje telo, niekto mohol stáť za dverami.

Potom však prišiel zážitok, s ktorým prišlo poznanie, čo to je vlastne orgazmus v zmysle takej rozkoše, že sa človeku chce kričať, smiať sa a plakať zároveň. Cítila som pri tom číru radosť. Nemalo to vôbec nič spoločné s predchádzajúcim hladením. Ako keby stojatú vodu naraz zasiahla búrka a zdvihla vlny, ktoré sa prevalili cez okraj.

Chcem ti o tom povedať, Claude.

Moja kamarátka z lýcea Véronique odišla kamsi na prázdniny. Nemohla si so sebou vziať svojho psa, a tak ma poprosila, aby som jej malého trojročného Binga postrážila. Bol to taký maznavý nezbedník neurčitej rasy, ktorého som občas strážila, keď Véronique niekam išla alebo mala rande. Nastahovala som teda k sebe Binga so všetkými jeho hračkami, miskami a pelechom a patrične som ho rozmaznávala. Krmila som ho dobrotami, chodila s ním na dlhé prechádzky a dovolila mu spať so mnou v posteli, čo kvitoval s mimoriadnym potešením, pretože Véronique mu to nikdy nedovolila. Ja som sa však cítila skvele, nepripadala som si osamelá vo svete dospelých, mala som kamaráta, ktorý sa vždy stočil do kľbka a zahrieval mi nohy.

Pri jednej z našich prechádzok nás zastihol dážď a obaja sme premokli doslova na kožu. V kúpeľni som Binga starostlivo vysušila a potom som vliezla do sprchy a nechala na seba dopadať horúcu vodu. Telo sa mi postupne zahrievalo a horúce kvapky hladkali každý centimeter mojej pokožky. Keď som si púšťala sprchu zozadu na krk, v bruchu sa mi zrazu prekvapivo prebudili ľahučké motýle a začali trepotiť krídlami. Bolo to také zvláštne šteklenie, že vyvolalo túžbu. Vytiahla som sprchovú hadicu

z držiaka a prudkým prúdom som si začala prechádzať po celom tele. Vodou som si masírovala bradavky a boky a potom som pomaličky nasmerovala prúd na brucho. Túžba rástla. K motýlikom sa pridalo ťukanie. To sa o slovo prihlásil klitoris. Ešte nikdy sa mi nestalo, aby sa z ničoho nič sám ozval. Ťukal a ťukal a vytrvalo na seba strhával pozornosť. Spustila som ruku nižšie a dopriala mu prúd horúcej vody, aby som ho oslobodila zo zovretých stehien. Len tak máličko, aby si nemyslel, že dostane všetko hneď. Nohy som ešte stále tlačila k sebe ako mníška, ktorá sa bojí o svoju počestnosť. Chcel viac. Ťuk, ťuk. Roztvorila som stehná a svoj rozkrok zaliala horúcou vodou. Mala som pocit, ako by sa jej klitoris vybral naproti. Ako keby podrástol. Akoby sa chystal vydať na cestu, po ktorej vždy túžil, len nemal odvahu opustiť bezpečie lona. Teraz sa nechal láskať horúcou vodou. Musela som prúd zmierniť. Mala som pocit, že sa mi všetky nervové zakončenia nasťahovali na jedno miesto. Podvedome som ešte viac roztiahla nohy a zase pridala na sile sprchy. Vodou som si zblízka, zblízka masírovala navreté pohlavie. Motýliky v bruchu už mohutne trepotali krídlami, to už nebolo len šteklenie, ale volanie po slobode, po voľnosti. „Pusti nás von!“ Pomaličky som sa ľavou rukou dotkla špičky klitorisu. Bol taký citlivý, že som skoro počula, ako volá: „Makaj! Makaj!“ Prstami som zišla dolu k otvoru do vagíny. Zvrátila som hlavu dozadu a na okamih mi napadlo, že sa pripravím o panenstvo tou striekajúcou sprchovou hadicou. Túžila som vraziť si ju dovnútra, hlboko, do brucha, do celého tela. Zachránilo ma azda len to, že hlavica bola príliš veľká. Dvoma prstami som masírovala vonkajšie pysky a každý dotyk mnou prechádzal ako elektrický výboj. Zatúžila som po mužovi. Osedlala by som si ho, aj keby som ho mala znásilniť. Panebože...

Zastavila som sprchu, zabalila sa do osušky a celá mokrá zvonku aj zvnútra som bežala do spálne. Moje mokré chodidlá plieskali po dlaždiach a znelo to ako plieskanie po zadku. Táto myšlienka mi prebehla hlavou a vzrušila ma natoľko, že som sa skoro pošmykla. Nemohla som sa dočkať. Horela som túžbou po rozkoši. Ľahla som si na brucho, roztiahla nohy, ruky strčila pod seba, ako som bola zvyknutá, ale zrazu akoby to

nestačilo. Otočila som sa na chrbát. Doširoka rozťahnuté nohy, pokrčené kolená, žiadne špičky baletky. Absolútne uvoľnenie. Ešte vankúš pod hlavu, aby som na seba videla. Škoda, že tu nemám zrkadlo, napadlo mi. Mohla som prvýkrát vidieť svoju rozkoš. Ukazovák pravej ruky zamieril do lona. Kam presne? Toto vlastne dodnes neviem. Nikdy som to podrobne neskúmala. Preboha, veď ja vlastne ani neviem, ako fungujem! Začala som prstom jemne a pomaličky prechádzať medzi malými a veľkými pyskami. Zastavila som sa tesne vedľa klitorisu. Nahmatala som nejaké vystúpené, citlivé miesto. Krúživými pohybmi som ho začala masírovať a pritom som sa vždy na okamih dotkla špičky klitorisu. Pri každom dotyku mnou prešiel elektrický výboj a vzápätí sa klitoris zase ukryl pod kapučnu.

Ležala som, nohy roztvorené, a vnímala len svoje telo. Chvilami som prsty strkala na začiatok otvoru do vagíny, ale cítila som, že takto vrchol nedosiahnem. Ďalej som si masírovala prirodzenie, keď som zrazu medzi nohami zacítila niečo teplé a vlhké. Uvedomila som si, že v posteli nie som sama. Bingo! Prišiel za mnou do spálne a našiel ma tam, ako sa oddávam rozkoši. Vôbec som si nevšimla, ako vkĺzol medzi moje rozťahnuté nohy. Nemala som ani potuchy, ako dlho sa tam so mnou takto hral. Okamžite som ho odohnala. Urazene odišiel, ale ja som bola mokrá ako nikdy predtým. Neprestala som. Naopak. Ďalej som krúžila prstom medzi klitorisom a okrajom pysku ohanbia. Rýchlejšie, rýchlejšie, pritlač na miesto, ktoré sa teraz napína na prasknutie. Motýliky búšili krídlami a dobýjali sa z brucha von. Potom zrazu prestali. Ticho. Sekunda. Dve? Tri? Podbrušie mi stvrdlo ako kameň a od stehien až po špičky prstov sa mi rozbehli milióny malých potvoriek, útočiacich na každý neurón mojej pokožky. Po celých nohách rozťahovali koberec tej najúžasnejšej slasti. A ja som vybuchla. Jemné ťukanie hanblivého klitorisu sa premenilo na mocné údery tepúcej rozkoše. Kíčce, ktoré zachvátili celé moje telo, sa podobali agónii. Nohy sa mi triasli a zadok aj boky sa zdvíhali v ďalších a ďalších vlnách vyvrcholenia. Z úst sa mi vydral výkrik, ktorý sa ničomu nepodobal. Akoby ani nebol môj. Sám sa oslobodil z môjho hrdla. Nebola som nikde, nikým, ničím. Len orgazmus a nekonečný vesmír. *La petite morte*. Malá smrť.

Vieš dobre, že som sa neskôr takto hladkala aj v tvojej prítomnosti. Mňa vzrušovalo, že sa na mňa pozeráš, teba, že môžeš byť svedkom niečoho takého intímneho. Čoskoro som sa presvedčila, že spôsoby, ako prísť k orgazmu a jeho intenzita sa môžu výrazne líšiť. Od začiatku svojho sexuálneho života som mala problémy s dosiahnutím orgazmu vaginálnou cestou. Bolo mi s tebou nádherne, ale k absolútnemu vrcholu som dospela jedine hladením. Bože, aká som bola naivná, hlúpa a neskúsená! Keď som sa pred tebou takto urobila prvýkrát, skoro som sa až hanbila. Ty si sa tak snažil. Láskal si ma prstami, strkal mi ich do vagíny, lenže moje telo ťa síce vnímalo, ale ako keby som si niekde v podvedomí hovorila: Áno, robíš mi to krásne, ale iba ja viem, čo presne urobiť, aby som dosiahla orgazmus. Ach, miláčik!

A potom sme raz išli na týždeň do Deauville. Bol koniec septembra, z väčšiny hotelov už prázdninová hostia odišli a farebné plážové kabínky na prezliekanie osameli. Popoludní sme sa chodievali prejsť, držali sme sa za ruky a pozorovali biele plachty križujúce po obzore. Večer sme si v niektorej z reštaurácií dali Chablis alebo Sancerre, rozprávali sa o všetkom možnom, snívali o budúcnosti, bozkávali sa a počúvali šiekajúce čajky nad potemneným prístavom. A v noci sme sa v našom hotelovom apartmáne dlho milovali, navzájom vnímali naše telá snažili sme sa dať si navzájom toľko rozkoše, koľko sme len boli schopní. Myslím, že nikdy v živote som nebola taká šťastná.

A raz nadržanom, keď sa za oknami už pomaly začínali objavovať prvé náznaky svitania, keď sme sa ešte stále nemohli nasýtiť jeden druhého a znovu a znovu sme predlžovali tú nádhernú chvíľu vzájomnosti, vzala som ťa do úst a obopla tvoj žalud' svojimi perami a ty si na revanš dlho krúžil jazykom okolo môjho klitorisu. Túžila som, aby si do mňa znovu vstúpil. Ležala som a ty si klácal medzi mojimi rozťahnutými členkami. Hľadel si na mňa a ja som si pripadala úplne odovzdaná. Čakala som a túžila, až do mňa vstúpiš, tvrdo a razantne. Bola som pripravená, rozpálená a mokrá až na stehnách. A ty si pomaly priložil dlaň ľavej ruky na moje podbrušie, nad lonovú kosť. Dva prsty druhej ruky si strčil do mňa a začal

nimi pohybovať. Cítila som, ako sa ukazovák s prostredníkom vo mne otáčajú hore a ako mi zvnútra tlačia nahor do brucha. Potom si zrýchlil a prsty do mňa začali narážať v divokom tempe, s intenzitou šijacieho stroja. Tvrdo si do mňa prirážal a ja som kričala a kričala a kričala. ÁNO! Stlačil si mi brucho, prsty si zo mňa prudko vytiahol a z mojej pindy vytryskol prúd, sprevádzajúci slastné uvoľnenie. Mala som pocit, ako keby sa pretrhla priehrada. Zdvihla som zadok a boky hore. Ešte! Ešte? Áno! Znovu si mi vrazil ruku medzi nohy. Tak pod! Ako keby si búšil do nákovy. Stačilo párkrát priraziť, a ja som striekala tak, že som ťa celého zmáčala. Ja som mala postriekané stehná, brucho a dokonca aj prsia. Pritisol si sa ku mne, ako keby si sa chcel vo mne vykúpať. Začala som ti lízať brucho a hrud'. Bol si slaný a voňal si mojím pohlavím. Potom si zo mňa tú vlahu dvoma prstami nabral a strčil mi ich do úst a ja som ich s rozkošou vychutnávala.

V ten večer si ma naučil, že môžem sama sebe voňať aj chutiť.

V ten večer som pochopila, že sex môže mať tisíce podôb, že si vo mne otvoril stavidlá a že patrím len tebe.

Už vieš, prečo hovorím o závislosti od tvojho tela? Od tvojich úst, jazyka, prstov, od tvojho údu, od tvojich bokov a od tvojho zadku?

A teraz sa musím zo svojej závislosti vyliečiť. Si ako droga a ja sa ťa musím zbaviť, vylúčiť ťa zo seba, vyhnať, zbaviť sa ťa a vytrhnúť zo svojho tela.

Rozumieš, Claude?

Tvoja Ro

Od okamihu, keď som ti tento mail poslala, uplynul rok.

Teraz tu ležím, hladkám sa ako na úplnom začiatku a zároveň myslím na to, že je načas, aby som vám začala rozprávať o roku svojej pindy.



MÁJ – PRAHA –

„Ocko?“

Aj na tú obrovskú vzdialenosť som počula jeho syčiaci dych. Rozdutie pľúc v pokročilom štádiu.

„Deje sa niečo, Ari? Sú dve hodiny v noci.“

„Deje, oci. Veľmi by som ťa o niečo chcela poprosiť.“

Ďalšie zasipenie a potom sykot inhalátora. Otec s chorobou bojoval už niekoľko rokov, ale v posledných mesiacoch sa jeho stav výrazne zhoršil. Bez inhalátora už ani nezišiel zo schodov. V duchu som ho videla, ako stojí pod dreveným schodiskom, žilnatou rukou zvierajú predpotopné slúchadlo pevnej linky a žmurká do svetla, pretože si rozsvietil lampičku nad telefónom. Ako má cez pruhované pyžamo prehodený obnosený župan, ktorý som už tisíckrát chcela vyhodiť a kúpiť mu nový, ale on sa doň kedysi tvrdohlavo obliekal každé ráno, kým sa vydal do ordinácie. Teraz už do nej chodil len zriedka. Môj otec Daniel Calvert, ešte len 57 rokov, všeobecný lekár, právový konzervatívny intelektuál, milovník Prousta a Céline. Jeho širokú dlaň som si ešte stále dokázala vybaviť na zátylku.

„Hovor.“

„Potrebujem peniaze, ocko.“

Prekvapivo celkom pohodlná a čistá hotelová izba. Veľká posteľ pre dvoch, dve kresielka, okrúhly stolík, toaletka so zrkadlom, dva nočné stolíky, stojaca lampa. Žalostný výhľad na akýsi nehostinný dvor. Ticho.

„Koľko?“

Nespýtal sa na čo. Vedel, že by som mu v noci nevolala, keby to nebolo dôležité. Nikdy som od neho peniaze nechcela, na štúdiách v Orléanse mi síce dával vreckové, ale mala som pomerne vysoké štipendium a dokázala som si privyrobiť v knižnici v univerzitnom kampuse.

„Zatiaľ desaťtisíc eur. Možno trochu viac.“

K sipotu sa pripojil kašeľ. Čakala som. Vedela som, že sa nebude zložito pýtať, že povie buď áno, alebo nie. Otec bol vždy taký. Veci riešil jednoducho. Keď nastala nejaká zložitá situácia a on povedal áno, znamenalo to, že áno platí za všetkých okolností a že sa problém bude skrátka riešiť. Nie znamenalo jednoducho nie.

„Neviem, či budem mať na účte takú vysokú sumu. V posledných mesiacoch som niečo investoval.“

„Požičiaš mi ich, ocko?“

Inhalátor.

„Áno... Len dúfam, že ten problém, ktorý riešiš, nie je nič nečestného. Že to nie je žiadny podvod.“

„Nie je, ocko.“

„Dobre. Ráno zjdem do banky. Ty máš účet kde?“

„*Banque Lyonnais*. Ako vždy. Veď vieš, som vlastenka.“

Chrčivo sa zasmial, bez rozlúčky zavesil a ja som tam zostala stáť s bosými nohami na koberci a pomaličky sa ma začínala zmocňovať zima, stúpala cez priehlavky nôh hore do lýtok a stehien, pohladila mi brucho a objala ma okolo pliec. Celá som sa roztriasla. Otočila som sa, urobila dva kroky, vklzla pod perinu, zhasla stolnú lampičku a potom civela do neznámej čiernej tmy.

Ja ti neklamem, ocko. Nerobím nič nečestného. Len som na úteku. Len potrebujem sama pred sebou utiecť na druhý koniec sveta, potrebujem sa vyliečiť zo závislosti. A nemám na to prachy.

Nevdojak som sa pod perinou dotkla pindy. Bola studená ako ľad, takže som sa okamžite prikrčila. PINDA. P ako Pustá, I ako Indisponovaná, N ako Nevľúdna, D ako Dutá, A ako Azbestová.

Tých niekoľko dní, kým sa Claude vysťahoval z nášho bytu, som strávila v jednom opustenom hotelíku na predmestí Deauville. Nie že by som tam išla vyvolávať duchov a spomínať na krásne chvíle, ktoré sme v jednom hoteli na pláži kedysi strávili s Claudom, skôr som sa tam cítila v bezpečí, vedela som, kam ísť a čo robiť. Najprv som chcela ísť k rodičom, ale nakoniec som si to rozmyslela, pretože tam by som sa nevyhla otázkam. A mne sa odpovedať nechcelo.

Raz popoludní som sedela schúlená na terase hotela Savoy neďaleko prístavného móla. Na dohľad nebolo človečika. Zástavky rybárskych lodí sa lenivo trepotali v miernom vetre. Lode sa hojdali na vlnách, a keď som ich chvíľku pozorovala, skoro som z nich dostalaorskú chorobu. Bola mi zima a studené jarné slniečko nedokázalo zahnať chlad, stúpajúci z prevlhnutého piesku pláže a z mora. Nikdy predtým som si nepripadala taká opustená.

A potom mi v kabelke zazvonil mobil.

„Ahoj, Panna. Tu Marion.“

Marion Allachouová. Moja spolubývajúca z bytíku v Orléanse. Kamarátka zo školy. Bezstarostné dievča, ktorá si zo štúdií odniesla skôr životné skúsenosti ako vysokoškolské vedomosti. Bývala neďaleko Paríža a občas sme sa vídali. Vždy ma fascinovalo, s akou prirodzenosťou sa dokáže správať. Za všetkých okolností. Mala som ju rada a v jej spoločnosti som vždy prišla na iné myšlienky, hoci vlak jej života som dobiehala len ťažko a niekedy mi unikal úplne.

„Čo robíš? Nesexuješ práve, však nie?“

Zasmiala som sa, ale bol to trochu krčovitý smiech.

„Nie, to určite nie.“

„Mohla by si si urobiť pár dní voľno? Už sme si dlho nedopriali dámsku jazdu.“

„Neviem, ja...“

„Hej, Panna, ak sa chceš trochu zabaviť, tak za mnou príď do Prahy. Som tu týždeň. Je to tu proste ú-žas-né!“

„Čo je na tom také úžasné?“

„Všetko. Mesto, pivo, chlapci. Vyprdni sa na toho svojho Ramba, ten to bez teba chvíľu prežije, a príď. Roztočíme to tu.“

„Neviem, či...“

„Nevyhováraj sa a frč na letisko. Všetko ostatné sú somariny.“

V telefóne cvaklo a ja som pozerala na opustenú pláž a v hlave mi znel škrekot čajok.

A teraz tu ležím v cudzej posteli cudzieho hotela v cudzom meste v cudzej krajine a zízam do tmy. Marion na mňa nepočkala. Keď som z Letiska Václava Havla taxíkom dorazila do centra a po troche blúdenia som v úzkej, tmavej, špinavej a podozrivej uličke konečne našla hotel, čakal na mňa na recepcii miesto Marion na dvakrát zložený list modrého hotelového listového papiera.

„*Salut*, Panna. *Sorry*, ale musela som na pár dní odísť. Zoznámila som sa s jedným pekným Slovákom a idem s ním do Bratislavy zistiť, či je fakt taký úžasný, ako vyzerá. Izbu máš zaplatenú ešte na päť dní. Prikladám telefónne číslo jedného chlapca, vie trochu po francúzsky a celkom obstojne po anglicky. Volá sa Petr a študuje niečo, čo som veľmi nepochopila. Ukáže ti Prahu. Záleží na tebe, či budeš chcieť, aby ti ukázal aj niečo iné. *Je t'aime, chérie. A bientôt*. Už si to. Bozkáva Marion.“

Tak čo teraz, Ro? Vzdáš to a vrátiš sa do Paríža? Budeš tu ležať a užírať sa? Zavolaš ráno do Air France a objednáš si letenku niekam inam, zaletíš si do Ríma alebo do Madridu, obídeš galérie, vykúpeš sa v mori a skúsiš niekoho zbaliť, aby si sa necítila taká osamelá? Alebo nasadneš do vlaku a pôjdeš sa prosiť domov rodičom? Jedinou istotou

je, že do bytu v Paríži v rue Passy sa zatiaľ vrátiť nemôžeš, ešte by si to nezvládla. Na to máš ešte stále dosť času.

Za zatiahnutými závesmi sa začalo cediť kalné ráno a ja som stále nespala, prevaľovala sa na posteli a pokrčené plachty ukrývali pach môjho potu a ešte niečoho. Strachu? Osamelosti? Ro, veľmi nevoniaš. Daj sa dokopy! Si v Prahe, hovorí sa, že je to krásne mesto. Tak vylez z postele, uprav sa a vyraz von. Keď ti bude zle, daj si povedzme pohárik, ale hlavne tu nad sebou neplač.

Tak fajn. Nekrič na mňa. Horúca sprcha. Oholiť sa v podpazuší. Oholiť si nohy. Natrieť si krémom lýtka aj ruky. Natiahnuť si brazílske nohavičky farby champagne. Do košíčkov push up podprsenky rovnakej farby vložiť prsia. Pretiahnuť sa. Riasenka a čierna linka Lancôme. S tieňmi to veľmi neviem, ale na dnešok si zvolím prírodné tóny z palety Heleny Rubinstein. Mejkapom len zakryť kruhy pod očami. Miesto rúžu lesk Juicy Tubes, pery sú potom zmyselne vlhké. Áno, takto.

Džínsová sukňa vysoko nad kolená, voľná červená blúzka, džínsová bundička. Na nohy obuť červené conversky.

Posledný pohľad do zrkadla. *Ça va, jeune fille?*

Roztiahnuť závesy a nechať dovnútra vkĺznuť slniečko.

9 hodín 24 minút.

Na lono som si rozložila papierik s telefónnym číslom.

+420603499926

Čerstvo nalakovanými nechtami som vyfukala číslo.

„Haló?“

„Halo? C'est Ro. Je suis une amie de Marion.“

„Prosím? Kto volá?“

Mladý hlas. Nezrozumiteľný jazyk.

„Marion ma Donna votre numéro de téléphone et...“

„Ááá... Je comprends. Tu es cette Française!“

Áno, som TÁ Francúzka.

„Mohli by sme hovoriť radšej po anglicky, ja tú francúzštinu dosť lámam,“ poprosil ma mladý hlas v telefóne.

„Sure,“ odpovedala som.

„Vďaka. Marion mi hovorila, že prídete a že budete chcieť vidieť Prahu. Dopoludnia mám prednášky. Dnes popoludní? O tretej? Hodí sa ti to?“

Hodí sa mi čokoľvek. Len sa ponáhľaj. Začínam mať sama zo seba klaustrofobický pocit.

„O. K.“

„Fajn. Bývaš v rovnakom hoteli ako Marion, však. Tak vyjdi von, daj sa doľava dole a za päť minút dôjdeš na Václavské námestie. *Place. Grand avenue*. Asi uprostred je pasáž Lucerna a v nej kaviareň Lucerna. Lu-cer-na. Ako sa to povie po francúzsky, *lanterne*? Pred ňou visí pri strope hlavou dolu kôň a na ňom svätý Václav, nemôžeš to minúť. Je to taký fór. Tak teda o tretej. Budem mať modré džínsy a bielu košeľu. Ale ja si ťa nájdem, nemaj strach, Marion mi ukázala tvoju fotku.“

Tak dobre. Nájdi si ma.

Petr v modrých džínsoch a vo voľnej bielej košeli prišiel presne. Len sa rozhlíadol a potom zamieril priamo ku mne. Dvadsať rokov, úzke plecia, nervózne jemné ruky, hojdavá chôdza. Ale na prvý pohľad sympatický. Nakrátko ostrihané gaštanové vlasy, vysoké čelo a pod ním krásne hnedé oči. Široký úsmev, pekné biele zuby.

„Ty si fakt panna? *Vierge*?“ spýtal sa ma miesto pozdravu.

Zasmiala som sa.

„*Peut-être*. Možno.“

„Hej, radšej by som po anglicky, vo franine dosť tápem.“

„Dobre.“

„Čo všetko chceš vidieť? Marion hovorila, že si vyštudovaná historička.“

„To síce áno, ale inak pracujem ako obyčajná knihovnička.“

„Nevyzeráš na zaprášený foliant.“

„Petr, to je po francúzsky Pierre?“

„Yes.“

Hltá ma očami? Alebo sa mi to zdá? Možno sa takto tvári vždy. Spala s ním Marion?

Rozhliadla som sa. Veľa mladých ľudí. Smiech. Ruky poletujú okolo tváří vo veselých rozhovoroch. V rohu sa bozkáva dvojica. Cinkajú poháre. V červenej limonáde predou mnou sa topí červené svetlo.

Je toto ten správny liek na moje болиetky?

„Chcem vidieť všetko. Praha je vraj krásna.“

„Yes. Beautiful. Tak ideme?“

Takže Praha, Claude. Ako to, že sme sem nikdy nešli spolu? Staromestské námestie. Orloj. Hradčany. *Le pont Charles*. Petr ma vedie k nejakej soche a núti ma, aby som sa dotkla vyhladeného miesta.

„Želaj si niečo a určite sa ti to splní.“

Želám si. Pohybujem perami. Prezradíš, čo si si priala, pýtajú sa ma Petrove oči. Vrtím hlavou. Vltava pod mostom plynie ľahostajne ako večnosť.

Na mieste zvanom Kampa ma Petr vezme za ruku. Nebránim sa. Dvaja milenci na prechádzke. Kvitnú gaštany a túžby.

Nahor Nerudovou ulicou. V krčme s čudným názvom U zaväšeného kafe pijeme z obrovitých pollitrov pivo. V zadnej miestnosti hrá na klavíri akýsi sivovlasý fúzatý chlapík a vyháknutý chlapec mu k tomu brnká na base. *You Look Good To Me*. Ako dievča som túto skladbu počula hrať Oscara Petersona v parížskom Paláci športu, kam ma vzal otec. Zaleje ma vlna emócií. Pod stolom mi Petr položí dľaň na koleno. Je horúca a krehká. Vyvrátim hlavu dozadu a rehocem sa ako pubertiačka. Ale tretie pivo už do seba nedostanem.

„Pôjdeme ešte niekam?“ pýta sa Petr, keď vyjdeme do vlažného májového večera. „*La nuit est toujours jeune*. Noc je ešte mladá.“

„Kdeže. Zožeň mi taxík. Nehnevaj sa. Som unavená.“

V noci stále chodím cikať. Ale depresia je preč. Objímam vankúš a spím.

Štyri dni. Než k tomu dôjde, ubehnú štyri dni.